

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐών ὑρῶν οὐας μεταβολὴ, ἐνδιαφερουσας πνιας.
Γράμματα καὶ συνδρομαι—ἀπ' εὐθείας πούς ἔμε,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δέ κ τὸ φράγκα είνα: μόνο.
Γιδ τὰ ξένα δημος μέρε—δέ κα φράγκα καλύτο χέρι.

Εἰκοστὸν καὶ τέταρτον φρίμοιντες χρόνον
στήν αἰλινὴν ἔδρευομεν γῆν τῶν Παρθενῶν.

“Οκτάρη πέμπτη καὶ εἰκοστή,
πατέρες φύλανον αεβαστο.

Περὶ χαρτοπαικτῶν ἀσημῶν καὶ ἐκλεκτῶν.

Φ. — Περικλέτο φουκαρᾶ,
γιατ' εἴστοι λυπημένος;
μή δὲν ἔχεις νῦν πάρα;
μή λυπάσαις για τὸ γένος;

Περικλέτο, τί σοῦ λείπει,
κι' ἔχεις τύφος τόση λόπη;
Φιλόρην τὸ πρόσωπό σου κι' έπια πές μου τὴν αἵτια...
Π. — Γιατὶ λένε πός θὰ κλείσουν δύλα τὰ χαρτοπαικτεῖα.

Κλάψε κλάψε, Φασούλη,
τέτοιο θύλισθο μαντάτο
φέρνει κόστους δινού κάπω
καὶ τὴν θύλινην προκαλεῖ.

Κλάψε στὸ μαντάτο φύπεο,
τέτοιος μαντός αιμοφόβε...
πάσι πάλι τὸ τέρος τίρο,
πάσι πάλι καὶ δυ μπακαράς.

Τῆς χαρτοπαικτίας Ιωάς
τὸ πτυκιέρον φλογίζει
κι' οὐάρι τοῦτο πτερογάζει.

Δὲν θὰ βρίσκης πλέον μέρος
ἔνα πόντο καθ' νε βάσεις
καὶ μὲ τέργους γε ρεμβίζεις.

Φ. — Τοῦτο τὸ φρικτὸ μαγιστάρο καὶ ζύγῳ μὲ θύλι,
κι' εἴδε γύρω διαφόρους
τῆς Αθήνας πλογεδόρους,
πόλι κοντεῖν νά τοὺς στρίψῃ.

“Ακούσας λυγυδός καὶ θρήνους
μέσῳ τραμερᾶς αγής,
κι' εἴδε τάπτεις ποσάνους
κατεμένους κατέ γῆς.

Ἐτος χίλια καὶ ὅκτε καὶ ἔνηκόσια,
νέα δράσης Ρωμῆδη με τὴν γλώσσα.

Χίλια καὶ πεντακαΐνη,
κρασι νέο θά μας τρέξει.

Καθειμὰ τοῦ τέσσρου σάλα
τώρα φαίνεται νεκρό,
σκόρπιος κόκκαλα μιγάλα,
σκόρπιος κόκκαλα μικρά.

Πολας συμφορᾶς ήμερα!...
μπανιο μέσα... τί νά? δε;
ἔνας Ηγας ἀπ' ιδε,
μία ντάμα παραπέρα.

Βλέπω κάτω στὸ παρκέτο
τράπολαις βροτὸ Περικλέτο,
δοξαμέναις λατρευτας.

Ποι τὸ πρώτο των τὸ σθένος
τῆς κυττάζεις λυπημένος,
μὲ κυττάζουν καὶ αὐτοῖς.

Ἄπο κόκκαλα βγαλμήνη
τέργαζόρων ιερά,
ξαναχάρεις δοξαμένη,
φωρούστενα κισά.

Γράλ κοκκάλαις λαχταροῦσες
καὶ γάλ πράσινο ταῦτα,
κι' έφεξε καὶ πάλι ήμέρα
ξαναζόντα νά σοο πη.

Μπούμιλεσκότως μάλιστρα
ταλλητάρια Κορηνά
κι' έφεξε καὶ πάλι ήμέρα
μὲ πολέμο πανικό.

Πηλαλούν πεζοὶ κι' οφίτηπων
οι τῆς τάξεως φρουροί,
καὶ μὲ μόντρο σὲν φλούρι
τρομερὸν ἀκούεις κτοπον.

Πέρφουν βόλια σὲν χαλίες
ρίχνει κάθε τσογδόρος,
καὶ μὲ Φήμη πτεροφόρος
νέους δόλους μάλαλάζει.

Φαύγουν πλήθη τρομασμένα
νά γλυπτώσουν δύπες δύπες,
και φωνάζουν δλόνεα:
τί βρεστέιν, τί τόπος;

Δός του πάλι σκοτωμοί
τῆς φυλής τῆς ἔξαισας...
οἱ τῆς τράπουλας ψυμοί
θέλουν πάντοτε θυσίας.

Πάλλεται, βρέ κουρελή,
και τῆς Αθηνᾶς τὸ δόρυ,
και' στὸ φρέσκο πάν πολλοὶ
τῆς Αθήνας τοῖς γαδόροι.

Νέος πάλιν δύρρηδες
και πολὺς παραδαρμός
κάθ' ἔξηντον και κυριού.

Κλαίν τὴν τράπουλα μαζί^τ
μὲ καινούς μουρζούσαι.
τοῖς γαδόροι φωτιτοῦ.

Η.— Ω πατρί, οἱ βλέπον πάλιν
μέσα στῶν έθνων τὴν πάλην.
Κετσονάτη προχωρεῖς
και πολλὰ παραληρεῖς.

Τράπουλας σ' ἔξαπτουν οἰστροί,
και' ἀνεβαίνεις μὲ καμάρι
Πήγασος χωρὶς καπτότρι.
Πήγασος χωρὶς αυμάρι.

Σὰν φρενήρης ποιητής
τρέχεις παυσοκάπουλα,
και' στὸ κέρι σου κρατεῖς
μὲ μεγάλη τράπουλα.

Στὸ Συνέδριον τὸ μέλλον τῆς Εδρώτης σταματᾶς,
και' διους τοὺς Καγηλαρίους ὑπερήφανους κυττάς,
και τοὺς κάνεις τὸν βαρύ
σὰν κυρία σοβαρή.

Και τὴν τράπουλα τὸς δειχνεῖς
μὲ δλα τέλλα σου χαρτιά,
και μπάρι μπούδη κουμπούδης ρίχνεις
μὲ σπιθόδηλη ματζά.

Και φωνάζουν: Ελελεού,
τημένη τοῖς γαδόροι
και μεγάλη χαρτορόδα.

Χαίρε, Ρήγα Βασιλεῦ,
χαίρε, Ντάμα Βασιλίς
τῆς ἀντάμικης φυλής.

Αλχατρός, χαρτένια ράτσα,
οἱ χαρτιά νά στρώσεσαι...
πότε τέρτσα, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρόνεσαι.

Φ.— Τοῖς γαδόροιν κλείγουν σπήται κατά πάντα σεβαστά,
κλείνουν τὰ χαρτοπαικτεῖα τάγνιωστα και τὰ γνωστά,
διοι δίνουν σὲ καμπόσους μερικοὶ και ποσσοτά.

Κλείνουν τὰ χαρτοπαικτεῖα
τὰ πολλὰ και τὰ παντοῖα.
Νέα συμφορά και τούτη,
δὲν θὰ ξέρης ποῦ νά πάς,
και τὰ τόσα σου τὰ πλούτη
ποῦ και πάς νά τὰ σκορπάς.

Θὰ τὰ κλείσουν πλέον δλα
τὰ τρανά, τάκνονδλα,
και' δλοι σκούζουν σκυρωποί
πώς δὲν είναι προσκοπή^τ
δίχιας πράσινο ταπί.

Κόκκαλα δὲν βλέπει πλέον
κάθε τοῖς γαδόροις κλαίνων,
και' ἄλλαι ποδγασαν πολλάκι, ἄλλοι ποδγασαν δλίγα,
βλασφημούν, βρέ Περικλέτο,
και καρφόνουν μὲ σταλέτο
τὸν βερέμη τὸν Βαλε και τὴν Ντάμα και τὸν Ρήγα.

Έξανίσταται τὸ γένος,
κι' δο Κορριζήτης θυμομένος,
δίχιας νά γελά, κωθών,
κατά τέργων ξεπαδόνει.

Σ' δποιο σπήτη δηγε φρουρόδ
κι' Αστυνόμοι σοδαρόδ,
μη καθόλου στεματάδε,
πέρια δίχιας νά κυττάξ.

Όπου δηγε κλητήρος μούροή,
φεύγα, κόφε το κυμπορή,
και γκυάρντα δές ε πάσσα
πρίν σε πήσουν στὰ πράσσα.

Κάθε σπήτη τοῖς γαδόροιν φεύγε το σάν στοχειωμένο
πρίν σε πάνε στὸν Κατάγα χιροπόδαρα δεμένο.

Έλεος δὲν έχει τιά,
πάν τα πράσινα ταπτά,
πάν τα κόκκαλα κι' η φίσαις,
ποῦ γεννούν θυμόδες και λύσσας.

Σάκκον φόρεσ και θρήνει, Ρωμηοσύνη χαρτοφόρα...
έπι τάπτησ δὲν είναι ζήτημα κανένα τώρα;
δχι, τίποτα δὲν είναι, μέν δ πράσινος δ τάπης,
ποῦ ταγώνει τὴν ίδεαν τῆς αλεθικῆς ἀγάπης.

Ω πατρί μου Ρωμηοσύνη,
στέρει δάφνη και μυρίνη
κάθε τέργου παλληκάρι.

Κλάψε χλάψε, τοῖς γαδόροι,
και' δες αναμνησθώμεν τώρα
και τοῦ Κωσταγερακάρη.

Κάνε τάχυρα κομμάτα,
φρενιασμένη ξανατήκο,
και' δνοεις καλά τα μάτια
πρίν έλθης στὸν πρώτο λόγο.

Γέλα μὲ τὸν Κερκυραῖο; .
πῶς βρυχάται καὶ κοράνει;
μὲ γουρλώματα ματζών.

Καὶ τὸν Ρήγα τὸν Φερραρό¹
καταγέλλει, περιφρόνει
μπρὸς σὸν Ρήγα τὸν χαρτούμ.

II.—Καὶ τόπος τί θὰ κάνουμε... χωρὶς καμιὰ πλοσσά,
χωρὶς κανένα μπλακαρέθε στρώνουμε πατέτα,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας χωρὶς χαρτοπαικτεῖα
θὰ λέμε γιὰ τὸν Δ' Αἰρανταλ καὶ τὴν διπλωματία.

Θὰ χάσουν κάθε δύναμιν καὶ λύγουν οἱ τριγαδόροι
καὶ κάθε μισοφρό.

Τόρα καθένας εἰδῆγης χαρτοπαιξίας οίκος
θὰ γίνεται Κομητήριον... μήτε κανές δηράκιος
οἱ χαρτοπαιγνία κανένα πόντο δὲν θὰ οιδείνη,
μήτε κανένας φρεστοῦ οἱ σπίτια θὰ ορθεύνη.

Μήτε κανεὶς ποδογύρος οὐδεγενικὸς φουστάνι,
θὰ κάβεται νὰ ταξιῇ
οἱ πράσινοι τραπέζει,
καὶ κατὰ ταξίγην δρεπούν μὲ τρόπο δὲν θὰ κάνη.

Σὲ τράπουλας ιδρύματα δὲν θὰ κυττάγῃς φάτα
καὶ κίνησιν σὸν πρότα.
Ἐργιώσας έδω καὶ ἔκατ,
πάνθος καὶ οὐδίς γενική,
καὶ τριγαδόροι μερικοί
θὰ φύγουν στὴν Αμερική,

Θὰ λειψουν τὰ μερδικά καὶ τάνοκα τὰ πλούτη,
καὶ μὲ τὸ σφύλαρχο γίνονται καὶ μὲ τὸ μπλακαρό,
καὶ θὰ κλίνει, Φασουλή, τὸ τόπο μας τὸ δελτο, τοῦ
πάτερε τὴν τράπουλα μαζίχασε τὸ σφύλαρχο.

Θὰ χάσουν κάθε ταλλαράς καὶ κάθε κουρελής,
καὶ τὸ κύριο Πρωθυπουργός στὰς φρας τῆς σχάλης
ποὺ μὲ πόνερη ἡ μὲ μπρίτες καὶ αὐτὸς δὲν θὰ σχολήσῃ
καὶ μήτ' εἴ τούτου κίνδυνος κανεὶς δὲν θὰ πειλήσῃ.

Καὶ σὲ καλόδους πτυχικαὶς καὶ σὲ τρανῶν παλάτγα
θὰ παιζούν τὴν κολοκούμη,
μήτε κοράνεις καὶ σπαθία
θὰ βαζούν αμαλάντηα.

Τότε θὰ λέν τὸν τόπο μας χυδαῖο καὶ ἀπειρόκαλο
καὶ αἱ ξένοι καὶ δὲν οἱ γγρενεῖς,
καὶ δὲν θὰ γίνεται κανεὶς
μὲ κάκκαλα χαρτοπαικτῶν μόνο πετοῖ καὶ κόκκαλο.

Τότε θὰ λειψουν ποῦ λές
πατριτῶν κουριπόρεις,
τότε θὰ πέσουνε πολλαῖς
ψηλοκαπελαδούρεις.

Καὶ τότε μὲ κατάνυξην μὲ πόνον μὲ σιγήν,
οἱ τῆς Πρασίνης λέοντες
θὰ μνημονεύσουν κλαιόντες
πάντων τῶν ίπτερ τράπουλας πεσόντων κατὰ γῆν.

Τότε καθεὶς στήγη του θ' αὐτοκτονῷ φρενήσῃ.
Φ.—Βουδέσσου, καὶ τὸ Πρωθυπουργός προσέρχεται ξιφήρης.

· · ·
**Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ μηνίνων
κατὰ τῶν χαρτοπαικτῶν.**

Κλείστε λέσχαις πέρα πέρα...
μή κανένας οικαὶ καθόδη
τὰ νομίσματα κατατό...
δὲν τὸ λέω γιὰ ροδέρα.